

Inhoud

De oneerlijke vriend.....	3
De geluksteen.....	5
Het gevonden geld van een geheim	13
Waarom de zee zout is zee.....	17
Het zingende botje	21
7 euro	25
Wat is jou pak melk?.....	29
Het zal je overkomen.....	35
Een klein kaarsje	39
De twee ballonnen.....	41
De sneeuwvlokken	43
Sofie	45
Geroepen.....	49
Arjan	53
De drie ringen	57
Loslaten is niet vergeten	63
De Kamelen	67
De Mier – een fabel of niet	69
Spel kaarten.....	73
De vrouw.....	77
Je bent een vriend zegt Toon Hermans	81
De vlinder.....	83
De drie zeven	85

**Sommige mensen verdienen
niet dat wat ze krijgen en
anderen krijgen niet dat
wat ze verdienen.**

De oneerlijke vriend

Er was eens een man die op reis ging en hij vroeg een vriend om voor zijn ploeg te zorgen tot hij weer terug zou keren. De vriend beloofde hem er heel goed zorg voor te dragen. Maar nauwelijks was de man weg of hij verkocht de ploeg en stak de opbrengst in zijn eigen zak. Was dat geen gemene streek een vriend zo te behandelen? De man kwam terug en vroeg zijn vriend om de ploeg. "O, het spijt me heel erg," antwoordde de vriend; "mijn huis wemelt van de ratten en op een nacht kwam er een hele grote rat en at hem op." "Ach, nou ja," zei de man, "men moet zich in het onvermijdelijke schikken! Het moet wel een erg grote rat geweest zijn." "Dat was zij ook," zei de ander, "erg groot." Je moet niet denken, dat deze man precies zo dwaas was als hij leek. Je zult spoedig zien, waarom hij geen drukte maakte over zijn ploeg.

De volgende dag nam hij de zoon van zijn vriend mee uit wandelen. Toen zij een stuk gelopen hadden, bracht hij de jongen naar het huis van een andere vriend en vertelde deze vriend, dat hij goed op de jongen moest passen, maar dat hij hem niet het huis uit moest laten gaan, totdat hij terugkwam. Toen rende hij terug naar de vader van de jongen.

"Waar is mijn jongen?" vroeg de vader. "Je jongen? O, ik weet het weer - een havik kwam naar beneden gedoken en nam hem mee." "O, jij leugenaar! O, jij moordenaar!" zei de vriend. "Kom voor de rechter en dan zullen we zien." "Zoals je wilt," zei de man. Dus gingen zij naar de rechtbank.

"Wat is uw klacht?" vroeg de rechter. "Heer, deze man nam mijn zoon met zich mee op een wandeling en kwam alleen terug en nu zegt hij, dat een havik er met hem vandoor ging. Hij moet de jongen vermoord hebben! Recht, heer, recht!" "Wat heeft dit te betekenen?" vroeg de rechter streng. "Kom, man, zeg de waarheid." "Het is de waarheid, heer," zei de man; "hij ging mee wandelen met me en werd weggevoerd door een havik." "Onzin!" sprak de rechter. "Wie heeft er nu ooit gehoord van een havik die er met een jongen vandoor gaat?" "En wie heeft er ooit gehoord, heer, van een rat die een ploeg opeet?" "Wat bedoel je?" vroeg de rechter. De man vertelde zijn verhaal. Toen zag de rechter, dat de man die klaagde zijn vriend bedrogen had en begreep hij wat de reden was van deze kleine list. Dus zei hij tegen de man die zijn zoon kwijt was: "Als je de ploeg vindt die je toevertrouwd was, kan je zoon misschien ook gevonden worden."

De man was erg boos, dat hij door de mand gevallen was, maar, of hij nu wilde of niet, hij moest de ploeg teruggeven. Daarna werd zijn zoon veilig bij hem teruggebracht. En hij begon te begrijpen, **dat eerlijkheid het langst duurt.**

De geluksteen

Lang geleden in een land hier ver vandaan, maar misschien ook gisteren in een stad hier heel dichtbij, liep er een mens over een lange brede weg. De man was soldaat geweest in het leger van de koning, of misschien was het de sultan. De oorlog was voorbij, de vrede was getekend, en iedereen zou weer aan het dagelijkse leven kunnen beginnen.

De man was op weg naar huis. Maar het zou een lange reis zijn, en het voerde hem langs plekken waar hij nog nooit was geweest. Hij trok door onherbergzame streken, grote zandvlaktes, en door vreemde steden. In de streek waar de man nu liep zag hij langzaam steeds meer tekenen van bewoning. Hij zag wat huizen, stukjes landbouwgrond, en hij zag dan ook mensen. Er was wel iets vreemds aan de hand, want elke keer als er een groepje huizen was, was er een stuk onbebouwde grond. En dan weer een groepje huizen met stukken land. En dan weer, zo ging dat een heel stuk langs de weg voort. Er liepen alleen paadjes van de weg naar de groepjes huizen, en niet tussen de andere stukken land. De man kwam steeds dichterbij een stad, dat merkte hij wel, want de groepjes huizen en land lagen steeds dichterbij elkaar, en het werden er steeds meer.

Ook waren er mensen op de weg. Maar de mensen liepen nooit alleen, altijd in groepjes, met meer tegelijk. Als hij langs een groepje mensen kwam gaf hij wel een vriendelijke groet, maar die werd nooit beantwoord. En als de groepjes mensen elkaar passeerden, zag hij dat ze elkaar ook niet groeten. En ook de mensen die op het land werkten groeten niet. Hoe meer hij om zich heen keek, hoe vreemder het hem scheen. Want op het eerste oog leken het allemaal gewone mensen, maar hij zag dat de mensen van een groepje heel erg op elkaar leken. Ze droegen precies dezelfde kleren, ze hadden hetzelfde haar. En zo was het ook met de huizen, de huizen van een groepje hadden dezelfde vorm, dezelfde kleur daken. En zelfs op het land groeide dezelfde groente. En als hij nog beter keek, zag hij dat mensen die op het land werkten bij huizen met groene daken, groenig haar hadden en groene kleren droegen. En dat op het land bij zo'n groepje bijvoorbeeld alleen maar boerenkool groeide.

De mensen zagen er moe uit en mager. De huizen waren overal vervallen. En het land, ondanks dat er wel gewassen groeiden, zag er kaal uit. Het leek de man dat er in dit bijzondere land veel armoede was.

Het werd steeds drukker langs de weg want de man was nu echt dichtbij de stad. Een stad, een stad, het leek niet echt één stad. Het leken wel vier, vijf, zes verschillende stadjes. Groepjes huizen bij elkaar met lege winkeltjes en werkplaatsen. Er was ooit wel iets van een plein geweest, maar dat plein was nu leeg en stoffig, bij de huizen waren veel mensen, maar op het plein liep niemand. Ook hier in deze stad met stadjes zag hij alleen maar dingen van dezelfde kleur bij elkaar.

De man had een lange reis achter de rug, en hij had nog ver te gaan. Hij zocht een plaats om uit te kunnen rusten en hij wilde ook graag wat eten, want hij had honger. Er zat zelf niets meer in zijn oude soldatentas. De soldaat durfde niet zo goed naar iemand toe te lopen, want hij zag ook wel dat de mensen het hier in deze stad met stadjes het niet breed hadden. En trouwens, als hij op iemand af liep, liep de persoon snel door. De soldaat ging midden op het plein zitten, op iets wat vroeger een bankje was geweest. Hij keek eens om zich heen, hij keek naar de zon die stond te stralen aan de hemel, en dacht eens diep na.

Terwijl hij daar zo zat zag hij vanuit zijn ooghoeken dat er heel voorzichtig uit elke stadje, uit de stad met stadjes, een kind het plein op kwam gedrenteld. Heel voorzichtig kwamen ze dichterbij. Hij zag iets in de ogen van de kinderen wat hij nog niet gezien had en dan de ogen van de grote mensen: ze leken wel nieuwsgierig. Zonder een woord te zeggen stopten de kinderen een paar meter voor hem, en gingen op de grond zitten. Ze spraken niet met hem, en zeker niet met elkaar. Het waren kinderen met groene haren, en groene schoenen en groene kleren en kinderen met rode haren.

De soldaat sprak een van de kinderen aan, hij zei: "ik heb honger, hebben jouw vader en moeder misschien iets te eten?" - "Ach, we hebben niet veel, we eten alleen maar wortelen, want die zijn van ons. En we mogen dat nooit aan andere mensen geven." En een ander kind antwoordde precies hetzelfde. Alleen dat kind at alleen maar prei. En bij nog een ander kind, daar aten ze alleen maar tomaat of ui. Meer was er niet. De soldaat zag dat ook de kinderen honger hadden.

Uit zijn ooghoeken zag hij dat er ook volwassenen naar de kinderen kwamen. Het leek alsof ze hun kinderen kwamen ophalen. Maar ook hier zag hij dat ze toch wel heel voorzichtig nieuwsgierig waren. Ze keken zo naar hem. En de man keek naar de mensen, naar zichzelf, en toen begreep hij het: hij had een groene broek, maar een rode jas, en een witte sjaal en een oranje pet.

Het leek wel alsof de mensen dachten: hoe kan dat nou, al die kleuren aan één lijf.

De man stond op, ging op het bankje staan en hij zei: "beste mensen, ik kom van ver, en ik heb honger, maar ik zie dat jullie dat ook hebben. En ik heb hier in mijn soldatentas een heel bijzondere steen, het is een wondersteen. Die steen heb ik gekregen van een oude wijze man, die mij vertelde dat waar de zon schijnt er altijd wel een plek is waar het geluk kan komen. "En gebruik daar dan de steen," had de oude wijze man gezegd. En van deze steen kan ik een pan met voedsel maken, met soep bijvoorbeeld. En dan is er genoeg voor iedereen! De soldaat zag wel dat de mensen het niet echt geloofden, maar hij sprak rustig door. "Heeft iemand een pan voor me?"

Een van de kinderen rende naar huis, langs zijn vader en zijn moeder, en kwam terug met een grote pan. Een ander kind haalde water uit het beekje dat langs de stad met stadjes slingerde. En een derde kind sprokkelde hout. En een vierde kind maakte daarmee een vuurtje. Het was ondertussen heel druk geworden op het plein. De mensen stonden onwennig met hun groepjes bij elkaar.

De soldaat nam de steen en deed hem in de pan met water, die langzaam begon te dampen en te koken. Met een lepel proefde de soldaat uit de pan. "Nou, dat smaakt goed" zei hij vrolijk. "Er zou eigenlijk alleen nog een beetje zout bij moeten, en dan is hij wel goed hoor." Een van de kinderen keek zijn moeder aan, maar zonder iets te zeggen rende hij naar huis, en kwam terug met een kommetje zout. De soldaat deed het zout in de pan, en proefde na even geroerd te hebben. "Ach, wat bijzonder zeg, hij smaakt al goed!

Er zou nog iets zoetigs bij moeten. Een kind met oranje haar, rende naar huis, en kwam terug met een hand worteltjes, wel wat oud, maar nog best goed te eten. Nu nam de soldaat een lepel van het vocht en liet dat aan iemand proeven die groen haar had. "Ja dat is al heel lekker, er zou alleen nog iets van....." - "Prei!," riep zijn zoontje, "prei van ons." En meteen rende hij naar huis, en kwam terug met een bosje groene prei. Nu waren alle mensen dicht bij de pan gekomen, en iedereen proefde. En iedereen zei: "Ja, lekker, maar...." En iedereen zorgde er voor dat dat in de soep kwam wat nodig was.